

Zprávy z farnosti

06/2013

Pomalu končí školní rok, začíná léto, brzy se bude „lámat“ rok. Jak to na nás působí? Chvilku se ztíšme a naslouchejme svému srdci. Možná, že zjistíme, jak je člověk nakloněn více pesimistickému vnímání. Někdo to nazve realistické myšlení. Když ale vědomě chceme vidět věci více v pozitivním světle, zjistíme, že situace kolem nás můžeme prožívat s větší nadějí, vyrovnaností, že mohou být více projasněné. Záleží na tom, čím se člověk nechá inspirovat. Měsíc, který je před námi, je měsícem, kdy si tradičně připomínáme Srdce Ježíšovo. Snažme se tento měsíc prožít více osobně. Budme s Ježíšem více v kontaktu. Vědomě mu otevírejte více své srdce. Ať to není jen v oblasti myšlenek, ale prožívejme to více přímo v srdci. V tomto měsíci voláme: „Ježíši tichý a pokorný srdcem, učíš srdce naše podle srdce svého.“

P. František

Úmysly Apoštolátu modlitby na rok 2013

Na každý měsíc jsou vyhlášovány úmysly Svatého otce k modlitbě za potřeby církve a za misi. Čeští a moravští biskupové k nim přidávají třetí úmysl za církev a obyvatele v České republice.

ČERVEN

1. Aby mezi národy převládla **kultura dialogu, naslouchání a vzájemné úcty**.
2. Aby tam, kde vzrůstá **vliv sekularizace**, dokázala křesťanská společenství účinně podporovat novou evangelizaci.
3. Aby si **mladí lidé** zamilovali Krista a zůstali mu věrní i za nepříznivých okolností.

Denní modlitba apoštolátu modlitby

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce.

texty byly převzaty z www.jesuit.cz

Zahájení poutní sezóny v Jablonném v Podještědí

Je sobotní ráno, prvomájové ráno. Pozorujeme krásnou krajinu Lužických hor mezi Děčínem a Jablonným. Cesta příjemně ubíhá.

Před kostelem sv. Vavřince jsme stanuli o půl desáté a zřejmě se již na nás tak těšili, že hned začaly zvony vyzvánět. Krásné zvony, jak se jejich zvuk nese do kraje...

Trochu jsme se ještě pozdravili s náměstím a postraními uličkami a byl pomalu čas jít do kostela. Mohli jsme si vybrat kam nám bylo libo. Krom několika babiček, řekl bych místních, to na pouť rodin moc nevypadalo. Nespletli jsme se?

Nakonec nespletli. Mše začínala přece jen s několika mladými rodinami, i malé děti by se našly. Novokněz, mši sloužící, se tedy zdaleka nemusel bát v prázdném kostele. Dostali jsme „za odměnu“ novokněžské požehnání. I obrázek na památku si mohl každý vzít. Jeden asi 3letý klučina poslechl a vzal si – hned celý balíček. Nojo, když nikdo neřekl kolik obrázků si má každý vzít... Nakonec to vyřešila maminka, která se zdravou barvou v obličejí balíček obrázků, až na jeden, vrátila do kuffíku panu faráři.

Napadlo mě v té chvíli, jak máme být jako malé děti :-D. Někteří naši bližní, jak se ze zpráv dozvídáme, si to asi z hodin náboženství dobře pamatují a dělají to podobně – popadnou a ženou si to uložit do Švýcar...

Po mši svaté byl plánován přesun ke studánce. Dorazili jsme tam v předstihu, naplnili vodou ze studánky lahve. Právě docházela malá skupinka s pány faráři. Pramen byl požehnan, poutní sezóna L. P. 2013 v Jablonném právě začala.

R. S.

Putování na Gottesberg

Několik zájmových spolků pořádalo o státním svátku 8. května 2013 zajímavé putování po stopách bývalého poutního místa na kopečku západně od Verneřic. Pro místní a znalé na Gottesberg.

Jelikož jsem se v blízkosti tohoto místa pohyboval více než 30 let svého života, bylo jasné, že takovouto akci nemohu ponechat jen tak, abych se jí také neúčastnil. Myslel jsem si, že přijdou hlavně místní lidé, již proto, aby se dozvěděli něco o svých předcích, kteří byli odtud po válce vyhnáni a dnešní lidé se nastěhovali prakticky zadarmo do jejich obydlí, jenže to jsem se trochu přepočítal. Drtivá většina nebyla místních, ale přijedších z různých částí Českého Středohoří. A že se nás sešlo! Tak odhadem kolem osmdesáti včetně malých dětí.

Cesta, zastávky s výkladem, historické glosy, obhlídka zbytků na vrcholku návrší, resp. na zarostlých ruinách kostela a na závěr moc pěkně zahrany příběh, tak vše bylo jak se dnes říká „super“! Hlavně zahrany příběh děti živě prožívaly a byly dokonale vtaženy do děje.

Počasí vydrželo, bylo teplo, pohoda. Teprve později ke konci odpoledne se přihnala bouřka a místy velmi hustě přšelo. Přemýšlel jsem o akci ještě dlouho. Podobné akce považuji za velice důležité. Lidé se nejen sejdou, naváží kontakty, popovídají, ale dozvědí se mnoho zajímavého o svém kraji, o životě, o našich předcích. Je to hluboká katecheze, navíc zcela nenásilná. Bez frází, přístupná pro každého. Balzám na duši...

Pokud se dozvíte o nějaké podobné akci, neváhejte a jeďte. Hlavně vy, rodiny s malými dětmi. Poznáte mnoho nového a děti poznají i jiné děti, což je pro ně velmi důležité.

R. S.

Vycházka k obrázku

V období dešťů, v neděli 12. května odpoledne jsme si s manželkou řekli, že bychom mohli někam na procházku. Dlouho jsme nebyli u obrázku na Jalůvčí, a nikam na moc daleko to už nebylo, takže to bylo jasné. Za deště jsme vyrazili na autobus. Další, podstatně větší spršku H₂O jsme pozorovali již z oken „desítky“.

Na konečné na Jalůvčí už bylo po dešti, takže cesta lesem křížem krážem byla příjemná. Cesty hezky umyté, sluníčko místy koukalo, svěží zeleň všude kolem, ptáčkové občas švitořili.

Idylku kapku přerušili jen „stachanovci“, kteří na traktorech v neděli odpoledne si vezli domů čerstvě nařezané palivo... Asi podle pravidla přes týden na podnikovém, o volnu na „svém“. No dál to rozebírat nebudu. Už jsme totiž stáli u mariánského sloupku a nestačili se divit, co se tu v době naší nepřítomnosti změnilo.

Nejprve jsme si všimli prosvětlení místa - již neplatí, že u velkého buku se podle starého plánu má zahrnout doprava do lesa. Po buku nedávno poraženém již zbyly pouze piliny na silničce a zabloudit se již nedá, protože sloupek je tu z cesty jako na ráně. Kde jsou časy, kdy obrázek na borovici se schovával za dvěma jiný-

mi, tvořícími dohromady rovnostranný trojúhelník. Po jedné nezbylo zhora nic (na jejím místě stojí dnes sloupek), po druhé lze najít jen pařez, ale třetí, na které původní obrázek po léta spočíval, stojí dál. Je to možná div. Mohutná borovice v sousedství přišla o celou korunu, stejně jako mnoho dalších vyvrácených, či přeražených stromů, které jsme celou cestu potkávali. Že by se tudy prohnalo nějaké mini tornádo? Zkroucený kmen v místě zlomu by tomu docela odpovídal.

Pozorovali jsme i malé „dětičky“ starého buku, které jsou nyní patrné kolem jeho pařezu. Dokonce schránka na stromě při cestičce s obrázkem byla v pořádku. Jen lavičku pod ní nebylo možno odzkoušet. Všude bylo hodně vody... Tak jsme se krátce pomodlili, jak jsme byli vždy zvyklí, ve stoje.

Cesta podle potoka, hojně napájeného jarní vodou, nám již jen odměřovala kroky směrem zpět k autobusu.

Bylo hezky.

R. S.

Řidiči dej si pozor!!!

Bohužel, i mnozí křesťané jezdí „nekatolicky“. Bezohledně a sobecky ohrožují ostatní. Nejen malé děti v obcích (nejméně jednoho piráta denně potkám), ale i na hlavních silnicích např. předjíždějí, kde to není bezpečné - pak když něco nevyjde, tak samozřejmě radši strčí do příkopu proti stromu toho, koho předjíždějí, než se čelně srazí s nákladákem - to je logické. Ale není to nutné. Není to ani moc dlouho, co takhle někde u Loun Fabie hodila osmimístné auto pod nákladák. Všech 8 lidí z toho druhého auta zemřelo. Samí chlapi, myslím nějakí řemeslníci, jeli do práce. Domu už nedojeli. Jen proto, aby nějaký kreten byl o minutu dříve v cíli. Osm cizích životů za možná ušetřenou minutu. Bohužel takových kretenu je kolem více, akorát ne každý má tak „dobrou trefu“, aby se dostal do novin. Nebuďme jimi prosím i my.

Máme dohodu, říká se jí silniční pravidla, která mají zajistit bezpečnost provozu. Navrhuji ta pravidla dodržovat z principu. Nejen ta, která se hodí. Ona ta ostatní se totiž třeba zase hodí našim bližním, tak třeba i kvůli nim.

- Nejen proto, že můžu dostat pokutu (ta šance je dnes opravdu velmi malá),
- nejen proto, že můžu zabít malou holčičku (ale i proto, ale mne by vadilo i kdybyste mi zabili manželku nebo maminku nebo faráře, nebo kolegu),
- nejen proto, že omezení jsou někdy z důvodů, které neznáme (třeba není hned zřejmá blbě klopená zatáčka, písek, který se zachycuje ve výmolu na silnici v zatáčce, nepřehledný výjezd),
- nejen proto, že svým chováním ovlivňujeme druhé řidiče, tedy tím že nějaké pravidlo nedodržíme, svádíme ostatní to také dělat,
- nejen proto, že je lež, že vždycky spěcháme a nejde to jinak (pokud jsme pozdě vyjeli, je to naše chyba, proč ji přenášet na ostatní tím, že je kvůli tomu ohrožuji; zadruhé si zkuste někdy spočíst nebo změřit, o kolik minut přijedete domů či do práce později, když pojedete „slušně“ a jak těch 5 či 10 minut vykoupené ohrožováním druhých využijete!?!),
- ale taky třeba proto, že je férové, slušné, čestné a chlapské dodržovat dohody.

Ještě jeden důvod nabízím ke zvážení:

Říkáme si občas - ta padesátka tady je přehnaná, tady by se dalo jet 70. Nebo ta cedule na konci vesnice mohla být o 100 m blíže... A třeba to je pravda, že ta omezení jsou „přehnaná“. Ale napadlo vás někdy, že si to děláme sami, tím že je ignorujeme? Nedělejme to, je to totiž začarovaný kruh.

Vysvětlím. Když bych navrhoval značení a budu potřebovat, abyste nějakým úsekem jezdili 50 km/h, jakou tam dam značku? 50? No, to tam budete jezdit 70, že jo? Tak tam dam 40. A pak pojedete 50. A budete nadávat, proč tam je čtyřicítka. No a časem si řeknete, proč 50, ono by se tu dalo jet 60... a za rok 70... a ostatní to uvidí a tak co by jezdili 40... tak pojedou jako vy... No a co podnikne ten, kdo vidí, že ta padesátka tam fakt je nejvyšší bezpečná? Má tam dát 30 km? Nebo retarder? Nebo policajta s radarem? Nebo rovnou s kulometem? Je to nutné? Máme to zapotřebí, copak jsme jak zvířata, že potřebujeme obojky a ohradníky a biče, jinak si děláme co chceme?

Takže pokud nedodržíte např. rychlosti, zákazy předjíždění apod., tím se podílíte na tom, že jsou některá omezení (která platí paradoxně víc pro ostatní než pro vás) přehnaně přísná. Fakt díky.

Že ostatní to dělají taky? Ano, ale třeba proto, že vidí, že vy to taky děláte. Máme obavu, že ostatní budeme zdržovat, když dojedeme až na konec obce padesátkou? Nene, zdržuje ten, kdo tam dal tu značku. Že mě budou na konci vesnice hekticky a nebezpečně předjíždět? No, někteří asi budou. Jako kdekoliv jinde. Ale je řešení se přidat k nim, být jako oni?

No, třeba to tu časem bude jako v Turecku, kde, když jsme po něm před třinácti lety jezdili, byly nejen značky, ale i semafony jen doporučené... No, prima pro řidiče dobrodruhy..., ale pak už bezpečnost je opravdu jen na andělech strážných. Kupodivu přesto v Turecku bylo procento bezohledných řidičů nižší než u nás nebo v Rumunsku - řekl bych, že byli víc v pohodě - ač horkokrevní jižani - že by Islám?

Nebo současnou volnost co nejdéle zneužijeme a počkáme, až bude buď na silnicích anarchie anebo než začne zase policie práskat bičem? (radary u značek obcí, skryté kamery - je to pro nás nutné?)

Zkusme jezdit měsíc podle dohody - podle pravidel - není to jednoduché, ale dá se to za par měsíců naučit. Ne každý to dokáže. Ale je to výzva hodna chlapa. A své komplexy si řešme nějak jinak.

Robert K.

Modlitba pro každý prst na ruce

Nynější papež František nabízí jednoduchý způsob modlitby, abychoom při ní nezapomněli na důležité věci. Sám tento „návod“ již mnoho let používá. Je k tomu zapotřebí pěti prstů naší ruky.

Modlitba pro každý prst na ruce

1. Palec je prst směrem k vám. Proto se začínáme modlit za ty, kteří jsou vám nejbližší. Jsou to lidé, které si pamatujeme nejlépe. Modlitba za naše milované je „sladká povinnost.“

2. Další prst je ukazováček. Modlete se za ty, kdo učí, vzdělávají a léčí. Do této kategorie patří učitelé, profesori, lékaři a kněží. Potřebují podporu a moudrost, aby určovali ostatním správný směr. Vždy na ně pamatujte ve svých modlitbách.

3. Další prst je nejvyšší. Připomíná naše vůdce. Modlete se za prezidenta, poslance, podnikatele a vedoucí pracovníky. Jsou to lidé, kteří řídí osud našeho národa a ovlivňují veřejné mínění ... právě oni potřebují Boží vedení.

4. Čtvrtý prst je prsteníček. Mnozí se budou divit, ale je to náš nejslabší prst, každý učitel klavíru, to může potvrdit. Ten je tam, aby nám připomněl modlitbu za slabé, za ty, kteří se potýkají s problémy a za nemocné. Oni potřebují vaše modlitby ve dne i v noci. Modliteb pro ně nebude nikdy příliš mnoho. A je to pozvání i k modlitbě za manželské páry.

5. A konečně je tu náš malý prst, nejmenší ze všech. Musíte se vnímat malými před Bohem a bližními. Jak říká Bible, „poslední budou první.“ Malíček nám připomíná, abychom se modlili za sebe ... Poté, co jste se modlili za všechny ostatní, oni budou moci lépe pochopit jaké jsou vaše potřeby a jak se na ně dívat z pravého pohledu.

převzato a upraveno z <http://slcatholic.blogspot.cz/2013/04/pope-francis-and-young-lifes-day-of.html>

Zpráva o uspořádání Orlického kostela

k jeho třístému výročí

dokončení - úvod viz. ZzF 2013-03

Nové uspořádání

Nové uspořádání jsme tři roky zkoušeli. Jsme vděčni Bohu, že přišel mezi nás, že je pro něj každý člověk cenný a důležitý, oceňujeme, že se na každého z nás usmívá. Učíme se to od něj, pomáhá nám, vidíme-li při liturgii co nejvíce na sebe navzájem. (I doma při hostině si sedáme tak, abychom na sebe vzájemně viděli, překáží-li nám ve výhledu na druhého třeba váza s květinami, dáme ji stranou.) U nás v kostele se téměř se všemi lidmi známe, společně pracujeme pro druhé, společně slavíme. Je silným zážitkem prožít Večeři Páně spolu co nejvíce okolo jeho Stolu.

Nepodařilo se nám prosadit židle. Pravdou je, že lavice jsou stabilnější pro staré lidi a jsou teplejší. Naše lavice lze také snadněji než židle uspořádat do rozličných pěkných tvarů.

Stůl Páně tvoří pískovcová deska (která byla před bývalou kostnicí) a vyzděná noha. Na čelní stranu nohy jsme přidali kámen s reliéfem z 1. poloviny 14. století Všimněte si, jak na něm mají dvě postavy propletené paže. Říkávám k tomu: „Buď se nám při bohoslužbě podaří se takto držet Boha a navzájem s lidmi mezi sebou nebo jsme tu zbytečně“.

Goblén akad. malířky paní Evy Brodské, umístěný na stěně za Stolem Páně vypráví o Světle a osvětlení.

Pro nedostatek místa nemáme ambon. Čteme u Stolu (v rodině se také u rodinného stolu odedávna čte Bible a vypravujeme si).

Při svatbě ve většině kostelů vidí svatebčané jen záda snoubenců. U nás si rodiče, nevěsta, ženich a velká část svatebčanů vidí do tváře, jsme okolo Stolu Páně.

Křest slavíme při farní mši také u Stolu, uprostřed shromážděné obce. Pro nás je důležité vidět a vítat nového křesťana. Společně děkovat za jeho a náš křest. (Bylo by nám líto, kdyby se křest odehrával někde stranou u křtelnice.)

Při pohřbu je rakev s tělem zesnulého před Stolem uprostřed shromážděné obce (ne někde daleko vpředu od lidí držících se vzadu v kostele).

Setkání farníků po bohoslužbě je pro život obce důležité, ale pro pohoštění nemáme v kostele zvláštní místo. Po skončení bohoslužby přinášíme čaj doprostřed kostela. V zimě hřeje dvojnásob, v kostele nemáme topení - z finančních důvodů, protože udržujeme mnohem víc kostelů a památek než potřebujeme.

Ruinu bývalé kostnice jsme opravili a vybudovali v ní sociální zařízení.

Kostel široce využíváme, máme veřejnosti co nabídnout. Při varhaním koncertu otáčíme lavice směrem k varhanám. Jestli naopak v bývalém presbytáři účinkuje veliký orchestr, sbor nebo se odehrává divadlo - otáčíme lavice k „jevišti“. Výhodou je, že nám ve výhledu nepřekáží Stůl Páně, s kterým se nemá v kostele (pokud možno) hýbat.

V kostele pořádáme výstavy současného umění. Obrazy nebo fotografie nejsou jen kulisou nebo nahlíženým objektem, svou blízkostí na dosah vstupují do slavení liturgie. /16

Při bohoslužbě na Orlici byla už dříve dobrá atmosféra, ale nové uspořádání „do náruče“ k srdečným vztahům ještě více přispělo (psychologie má pravdu a Ježíš dobře věděl, co činí). Ne každý starý kostel lze podobně upravit (v ostatních kostelích farnosti máme uspořádání původní).

Víme, že naše úprava barokního orlického kostela nebude mít nikdy „pět P“, ale jen „čtyři P“. „Kabát“ kostela byl kdysi jinak „ušit“, ale kostel má sloužit lidem a našemu slavení, nikoliv naopak. I v bytech přerovnáme nábytek „okolo stolu“, když se k rodinné slavnosti sejde víc přátel.

Jsmo vděční Kristu, že uspořádání svého lidu (církve) navrhl podle modelu rodiny a svou slavnost uspořádal „okolo stolu“. Díky liturgické obnově se církev ze slepé uličky staré liturgie dokázala vrátit k Ježíšovu záměru jeho Hostiny. Ježíšův záměr je nám přednější než záměr úctyhodného stavitele našeho kostela. Jsme rádi, že nás stará architektura kostela už neškrtí a nebrání životu.

Nikomu nic nevnučujeme, ale za naši zkušeností stojí i naše životní zkušenost víry z doby pronásledování. /17

Děkujeme radě teologů, architektů a umělců, kteří nás svými znalostmi a citem podpořili.

Vážme si památek zděděných po předcích a udržujme je. Nemám obavy, že mi jednou bude vytykána malá péče o památky. Naopak někdy jsem se měl ještě víc věnovat lidem.

Vážím si památkářů a velice stojím o jejich péči a radu, ale také - při jednání o kostelech - si přeji být jejich rovnocenným partnerem. /18

Přijďte k nám slavit liturgii. Jídlo je třeba ochutnat, atmosféru zažít. Nebo si alespoň prohlédněte naše web. stránky, možná něco z té atmosféry zahlédnete. /19

Poznámky:

/16 Výstavy současného umění v kostele mají větší význam a dosah než „noc kostelů“. Přicházejí i školní třídy. Jinak je kostel otevřen především v neděli od 9:45 do 12:00 (bohoslužba začíná v 10:15). Řada zájemců o výstavu přichází i na bohoslužbu, ta může být zážitkem i pro nekostelové lidi.

/17 Víme, co nás drželo nad vodou v dobách velikých útlaků 20. staletí. Nemíjme nevsímavě pomníky našich předků padlých ve dvou světových válkách, nezapomínáme ani na útlak a oběti komunismu. Z totality máme vlastní bytostnou zkušenost z tajných bohoslužeb - navzdory hrozbě vězení za jejich slavení - jsme se dostali k podstatě Ježíšovy slavnosti. Při tajném slavení v bytech jsme neměli žádné ty krásné ornamenty a kulisy kostela (muziku, liturgická roucha nebo oficiální nádobí), ale byli jsme okolo Stolu Páně! Prožili jsme hluboká setkání s Kristem a přáteli. To je mnohem podstatnější než sebekrásnější prostor kostela a jeho výzdoba. Při hlubokém setkání s Bohem stejně téměř nevnímáme nic okolo.

/18 Památkáři většinou nevědí, co při liturgii slavíme. Často nás nutí, aby zůstalo při starém, ale pro nás není kostel skanzenem. Neznám památkáře ani milovníka umění, který spí v krátké posteli po pradědečkovi, v koupelně pere prádlo v neckách a v garáži má místo auta starou mlátičku na obilí. Valdštejský palác také není skanzenem a na Pražském hradě nepoužívají prevet. Nebudu nutit vnučku, aby nosila šněrovačku po prababičce a nebudu jí zakazovat nosit podprsenku. (Šněrovačku bych nevyhodil, ale vystavil ve vitríně.)

/19 Pokud vím, má možná i dnes asi pět farníků výhrady k uspořádání orlického kostela. Občas slyším pomluvy od lidí odjinud, někteří v našem kostele ani nikdy nebyli. Většinou nejsou vzdělaní v liturgii ani v její historii. Jejich chápání mše je pro mě otázkou. Ustrnuli v barokním myšlení? Např. jakýsi člověk nám vytýkal: „Otočili jste se ke Kristu 'zády' (použil sprosté slovo)“. Už patnáctileté v náboženství učíme: vzkříšeného Krista nemůžeme umístit na nějaké místo v prostoru. Církevní dokumenty vyjmenovávají „skutečnou přítomnost Krista: ve shromáždění bratří ve jménu Páně, v jeho slovu, v osobě kněze při slavení liturgie a nejsilnějším způsobem v jeho hostině Večeře Páně (Těle a Krvi Páně)“.

Václav Vacek, farář letohradský

Papež František k výročí 2. vatikánského koncilu

Duch svatý pobízí lidi a církve jít dopředu, ale my odporujeme a nechceme změnu,“ řekl dnes ráno papež František v homilii během soukromé eucharistie v kapli Domu sv. Marty za účasti zaměstnanců gubernátorátu městského státu Vatikán. Na dnešek připadají 86. narozeniny Benedikta XVI. a papež František to připomněl hned v úvodu mše svaté:

„Obětujeme tuto mši za něho, aby Pán byl s ním, sílil jej a těšil.“

V homilii pak Svatý otec pokračoval v komentáři čtení ze Skutků apoštolů, které v dnešní liturgii podává rozhodná slova sv. Štěpána ukamenovaného za zvěst o Vzkříšeném Kristu: „Vy tvrdošíjní, vy vždycky odporujete Duchu svatému“ (Sk 7, 51). Štěpán pak připomíná ty, kteří pronásledovali proroky, zabili je a potom jim vystavěli krásné náhrobky. Také Ježíš – podotkl papež František – připomíná

Emauzským učedníkům: „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci“ (Lk 24, 25) a „také mezi námi – dodal Svätý otec – vždycky existuje odpor proti Duchu svätému“.

„Abychom to řekli jasně: Duch svätý nás obtěžuje, protože nás nutí se hnout a jít a pobízí církev, aby se ubírala vpřed. A my jsme jako Petr na hoře Proměnění: »Ach, jak je krásné přebývat tady společně«, jen ať nás nechá. Chceme, aby se Duch svätý utišil... chceme si ochočít Ducha svätého. A to nejde. Protože On je Bůh. On je oním vanutím, o kterém nevíš, odkud přichází a kam jde. Je silou Boží a dodává nám útěchu a sílu, abychom šli vpřed. Avšak, jít vpřed, obtěžuje. Pohodlí je hezčí.“

Dnes se zdá – pokračoval papež – že jsme „všichni spokojeni“ s přítomností Ducha svätého, ale „není tomu tak. Toto pokušení je stále dnešní. Jenom jeden příklad, pomysleme na koncil“:

„Koncil byl hezkým dílem Ducha svätého. Vzpomeňme na papeže Jana, vypadal jako dobrý farář, byl poslušný Duchu svätému a jednal podle toho. Avšak, učinili jsme po padesáti letech všechno, co nám Duch svätý na koncilu řekl? Nikoli. Slavíme toto výročí, uděláme pomník, ale jenom ať neobtěžuje. Nechceme změnu. Ba více: jsou hlasy, které chtějí jít nazpět. Tomu se říká tvrdošíjnost, toto je snaha ochočít si Ducha svätého, toto je nechápavost a zdráhavost srdce.“

A totéž – pokračoval papež – děje se také v našem osobním životě. „Duch nás pobízí vydat se cestou více evangelní, ale my odporujeme. Přitom však je právě Duch svätý tím, který nás osvobozuje Ježíšovou svobodou a svobodou dětí Božích:

„Neodporovat Duchu svätému – toto je milost, o kterou bych rád, abychom Pána všichni prosili. O poddajnost Duchu svätému, onomu Duchu, který k nám přichází a vede nás vpřed cestou svätosti, onou tak krásnou svätostí církve; o milost poddajnosti Duchu svätému. Kež se tak stane.“

Řekl papež František v dnešní homilii při eucharistii v kapli Domu sv. Marty.

16. 04. 2013, *Radiovaticana.cz* (k tématu i na str. 21 tohoto čísla)

Okénko do knihovny

autor: neznámý (vybráno ze samizdatu)
název: **Májová kázání Milwaukee 1965**
předobrazy Panny Marie ve Starém Zákoně
z obsahu: **výňatky...**

Apoštolát, k němuž máme všichni schopnosti, je apoštolát modlitby. Věříme přece v sílu modlitby. Věříme přece, že nám Bůh dá všechno, oč prosíme, je-li naše modlitba náležitá.

A kdy je naše modlitba náležitá? Katechismus nám odpovídá: Modlí se správně, kdo se modlí zbožně, pokorně, důvěrně, odevzdaně do vůle Boží a vytrvale. Známe všichni tyto podmínky dobré modlitby? Známe katechismus? Katechismus není jen knížka pro děti, to je kniha, kterou máme všichni znát. Jak máme po křesťansku žít, nevíme-li, co od nás Bůh chce. A tyto požadavky najdeme v katechismu. Proto velikým apoštolátem jak pro vlastní duši, tak pro duše bližních, je znalost katechismu.

Jistě nemusím připomínat, jak veliké píle je potřeba, aby si člověk osvojil pravdy katechismu.

Snad bude dobré, všimneme-li si, jak lze konat rozjímání. Rozjímání je totiž druh modlitby, v němž se duše ponoří do Boha. Je to dokonce jeden z nejkrásnějších druhů modlitby. Všichni světci v něm byli mistry. Svátá Kateřina Sienská dokonce slibuje toto: „Slib mi, že budeš denně půl hodiny rozjímat, a já ti slibuji nebe.“ Jak máme dělat rozjímání: Přečteme si kousek Písma Svatého, promyslíme si, co je krásného na postavě, o které čteme, a nakonec děláme praktický závěr pro sebe, pro svůj život. Kdybychom však přesto měli obavu, že bychom to neuměli, lze si vzít nějakou knížku, to by nám už zpovědník poradil, v ní si pomalu číst a přemýšlet o tom, co je napsáno. Budeme-li věrni v tomto druhu modlitby, Bůh sám nám dá milost, abychom dobře rozjímali, aby toto rozjímání formovalo náš život a tak se stávali stále podobnějším svému dokonalému vzoru Pánu Ježíši a Panně Marii.

vybrala M. J.

Knihovna je v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Kromě domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 8:00 do 9:00 a po mši svaté od 11:00 do 11:30** (K. Macoun).
Seznam knih naleznete na našem webu.

Farní rada

Zpráva z 12. zasedání Farní rady ze dne 12. května 2013

Farní rada se sešla v neděli 12. května. O čem farní rada jednala?

- **Vizitace farnosti**

V dubnu proběhla vizitace farnosti, kontrola účetních dokladů byla v pořádku. Naši farnost navštívil generální vikář diecéze, který byl přítomen na nedělní mši svaté. Zároveň si prohlédl i další kostely naší farnosti.

- **Poutní mše svatá**

Ve čtvrtek 16. května 2013 se konala poutní mše svatá v kapli sv. Jana Nepomuckého v Chrástu. Několik poutníků se zúčastnilo průvodu, který vyšel od kostela sv. Františka z Assisi na Husově náměstí a směřoval ulicí Jiřího z Poděbrad ke kapli v Chrástu. Je jen škoda, že se mše svaté nezúčastnilo více věřících. Přálo nám tentokrát i počasí.

- **Dětský den**

V červnu pořádá farnost v Děčíně dětský den. Přesné datum bude ještě upřesněno a oznámeno po nedělní mši svaté, aby se mohli zúčastnit i děti z naší farnosti.

- **Noc kostelů**

V pátek 24. května 2013 opět proběhne „Noc kostelů“. Kostely budou otevřeny pro veřejnost od 18:00 do 24:00.

• Evangelizace

Na farní radě jsme opět probírali možnosti, jak evangelizovat. Situace v pohraničí je složitější, protože po odsunu části původního obyvatelstva sem přišli lidé, kteří opustili své domovy a zpřetrhali své původní vazby.

zapsala Eva Pohořelá

Příští setkání Farní rady by se mělo uskutečnit v neděli 9. června 2013 v 18:45 (po večerní mši svaté).

Složení Farní rady římskokatolické farnosti Děčín IV – Podmokly pro léta 2012 - 2014

Jméno	Funkce
P. František Jirásek	předseda
Jiří Málek	zástupce předsedy
Adam Musil	člen
Eva Pohořelá	zapisovatelka
Martin Škoda	člen
Jaroslava Škodová	členka ekonomické rady
Miloš Vavříčka	člen

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2013	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno			
	Podmokly	Jílové	Částka	Účel
Leden	8 094 Kč	1 423 Kč	3 587 Kč	Na katolické školy
Únor	9 204 Kč	1 238 Kč	2 782 Kč	Svatopetrský halář
Březen	11 874 Kč	3 281 Kč	3 915 Kč	Na pojištění kostelů
Duben	7 372 Kč	1 556 Kč	2 524 Kč	Na záchranu kostelů
Květen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Červen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	36 544 Kč	7 498 Kč	12 808 Kč	

Pout' do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 3. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2013	16. června	21. července	18. srpna	15. září
	6. října Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných		17. listopadu	15. prosince

vlakové spojení:

(cena 22 / 17 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!)

Děčín hl. nádr.	12:40	14:40	16:40	Dolní Žleb	15:03	17:03	19:03	21:03
Čertova Voda	12:48	14:48	16:48	Čertova Voda	15:07	17:07	19:07	21:07
Dolní Žleb	12:54	14:54	16:54	Děčín hl. nádr.	15:17	17:17	19:18	21:18

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

z toho, co se podařilo zjistit...

☞ **Co u nás ve farnosti?** – Akce se dozvídám z nástěnky jako každý jiný, kdo si je tam přečte, či z kostelních dveří... Dopředu, aby se to zde dalo uveřejnit, nic ☹. Stačí přitom včas zasílat nabídky na farní e-mailovou adresu, uvedenou v každém zpravodaji. Nejlépe formou prostého textu se stručnými informacemi. Pozvánka ve formě obrázku je vhodná pro tisk, ale text se musí z ní ručně vypsát, což zabere další čas při zpracování časopisu, který není zdaleka zanedbatelný.

Kde je chyba, že tomu tak není? Vybírám proto alespoň z akcí, které jsou často plánované i více jak rok dopředu, bohužel ne u nás (o jedné podzimní u nás ale přeci jen dopředu vím - díky ☺). Informace na poslední chvíli, např. která se objeví ráno v neděli přede mší, kdy už má každý svůj plán je myslím také jeden z důvodů, proč na nich účast vážne. Zdaleka ne každý nemá co dělat...

☞ **Brigáda** – Ve dnech 2.-7. června bude probíhat příprava rekonstrukce Domu setkání Albeřice (Koběřský, Vyleťal). Dobrá příležitost se setkat s jinými lidmi, duševně si odpočinout a přiložit ruku na dobrou věc. Více na www.setkani.org.

☞ **Pout' kmotrů a pokřtěných k paní Zdislavě** – se koná v pondělí 24. června 2013 v Jablonném v Podještědí o slavnosti Narození sv. Jana Křtitele - výročí povýšení kostela na baziliku minor, mše svatá v 10:00.

☞ **Tyto a další informace** – na webu: <http://rkf.dc.podmokly.sweb.cz/> – navštivte naše/vaše stránky!

Zajímavý postřeh

„No nechci nic říkat, ty za to nemůžeš, ale ve Zpravodaji z farnosti není vlastně nic z naší farnosti...“

V úvodu jsem citoval smutný postřeh nejmenovaného farníka farnosti u sv. Františka v Podmoklech. Ano, správný postřeh, holá pravda, plně se s ním ztotožňuji – a navíc mě to taky dost vadí. Opravdu jsou čísla, kde najít nějakou zmínku „o nás“ dá hodně velkou práci. Je to v pořádku? Jiným to nevadí? Jaký vlastně by měl být smysl Zpravodaje?

Je asi potřeba farníky trochu „rozškatulkovat“. Jsou zcela určitě mezi námi tací, kteří ani nevědí, že nějaký Zpravodaj existuje, natož aby ho četli. Přijdou do kostela, pobudou, odejdou...

Pak jsou myslím takoví, kteří na Zpravodaj vysloveně čekají. Kolikrát se ptají: „Už vyjde nový Zpravodaj?“ Ti zřejmě čtou všechna písmenka v něm obsažená a je dost dobře možné, že čtou rádi a jsou rádi za každý dobrý článek a příspěvek.

Možná se najde pár „zbloudilých“, příležitostních, příchozích, kteří Zpravodaj „objeví“ vzadu na lavici, vezmou si ho a možná i přečtou.

Tak a nyní mi povězte, kdo z uvedených něco do Zpravodaje pošle? Příspěvky totiž musí přijít právě od farníků, aby odrážely život farnosti! Proto podivení nad tím, že Zpravodaj neobsahuje mnoho ze života farnosti má celkem logickou a jednoduchou odpověď. Tu si každý lehce domyslí, jenže to věc nezlepší, pokud zůstane pouze u toho zamyšlení. To by měl být jen první krok.

Podobné by to asi bylo u návštěvníků webových stránek farnosti. Potěší, když jsou čtenáři našich stránek po celém světě. To je taky poslední impuls, který mě drží, abych ještě nějakou dobu vydržel...

Máme být tedy spokojeni, případně jásat nad tím, „hle ono se přece urodilo“ a najde se aspoň někdo, kdo je rád, že Zpravodaj vychází, nadto již tolik let!

Co s tím? Faktem je, že žijeme v inflaci informací. Jsou jich tisíce, které nás zalují na každém kroku. Jenže si myslím, že je pouze jeden Zpravodaj, který by měl mít vztah právě k naší farnosti, kterého bychom si měli vážit, opatrovat jej a přispívat do něj jak jen je to možné. Stejně tak máme jeden kvalitní diecézní časopis – víte někdo jak se jmenuje? Pokud ne, je to možná také důvod k zamyšlení.

Osobně to celé sleduji již dlouhou dobu a řekl bych, že se jedná o jev, který lze popsat jako úpadek náboženství v Evropě a můžeme si namlouvat, že tomu tak přece není, že... Úpadek se týká samo sebou tím pádem i farností. Farností již dlouhou dobu jsme víceméně pouze administrativně. Máme vazby různě mezi sebou, to v lepším případě, ale vazby mezi farníky jako takové lze velice, opravdu velice těžší sledovat. Nechci to hodnotit, od toho tu nejsem a bylo by to stejně na nic. Takový je prostě fakt a pokud to tak většina chce, tak to tak bude! Můžeme si říkat, že je vlastně ještě dobré, že se aspoň v neděli nějak v daném množství sejdem, že se jakž takž daří vyrovnat přirozené úbytky nově příchozími, i když při dané migraci mezi farnostmi je jen obtížné něco vlastně vysledovat. Zvykli jsme si na pohodlí, děláme co nám nejvíce vyhovuje, nijak moc se neomezujeme, hledáme si zdůvodnění pro svědomí, možná se poplácáváme, jak jsme dobří, co vše děláme.

Jsou mezi námi nejspíš mnozí, kteří se opravdu snaží dělat něco pro druhé – jen se o nich mnoho neví. A mělo by se? Osobně si myslím, že přemíra „skromnosti“ není na místě. Informovat druhé, co dělám, např. pro opravu památek, pro katechezi mezi lidmi, pro pomoc nemocnému, podělit se o radost, či naopak požádat o pomoc v těžké chvíli je nanejvýš potřebné, křesťanské! Pokrytecké by asi bylo „hrabat“ si na svém písčátku, nestarat se o toho a toho bližního, jelikož ho nesnáším – no to asi umí každý, na to není potřeba křesťan.

No což, jak to bývá. Toto si možná někdo přečte, někdo si dá práci a zamyslí se... Ale ti, co by to slyšet měli, tak to půjde stejně mimo ně ☹. Proto se nic stejně

převratného nestane, budeme se modlit za zázrak - aby se ale něco stalo, že bychom s tím Bohu pomohli? ☺

Tož tak, přeji hezké jaro, léto, podzim i budoucí zimu. A když pochopíte o čem se tu psalo, pošlete nějaký příspěvek, aby ve Zprávách z farnosti jsme se mohli opravdu dočíst, že ta naše farnost ještě existuje. Tím mi to nejvíc nandáte, jak se pletu!

R. S.

Když láska chladne

V každém úzkém soužití běžně dochází k urážkám

Mnoho manželských párů má přesmutnou zkušenost, jak jejich láska chladne anebo jak jim mezi prsty mizí. Mnohdy je příčina v tom, že oba partneři polykají urážky, k nimž v úzkém soužití běžně dochází. Nemluvili o tom ze strachu, že by mohli být poraněni ještě více anebo že by tím partnera zatížili. Dosti často to v dobré víře nechali být, aby se všechno ještě nezhoršilo. Ale náhle cítí, že mnohé malé urážky narostly v zeď, která je navzájem dělí. Cítí k sobě vzájemnou nechuť. Láska se zvrátí v nenávisť.

Anebo dostanou chuť to tomu druhému oplácet. Leckdy si to ani neuvědomují, ale nevědomky se jim do chování mísí přání se pomstít. Při kdejaké příležitosti je na partnerovi rozzlobí nějaká maličkost, a tak ho zahrnují výčitkami a urážkami, takže ten druhý vůbec neví, co se to děje. Nedovede se v partnerově chování orientovat.

Dlouho potlačované city se ukládají mezi partnery

Kdykoli své pocity jen tak přejdeme, pevně se v nás usadí a brání nám v životu. Dokážeme-li pocit hněvu a uraženosti vyjádřit ihned, můžeme svůj vztah opět brzy projasnit a prohloubit. Dlouho potlačované city se však ukládají mezi nás a partnera. Pak je namísto smíření, tzn. především projasnění citů, jejich vyslovení, aniž přitom vzápětí dotyčného napadneme nebo se sami ospravedlňujeme.

V manželství často dochází k poranění, protože nás partner nebere vážně. Muž se vrátí z práce a ponoří se do novin. Vůbec se nezeptá, jak se doma dařilo jeho ženě s dětmi. Anebo je tak zaměstnán sám sebou a svou prací, že přehlédne potřeby své ženy. Anebo žena zraňuje muže tím, že má vůči němu nadměrná očekávání. On možná nedovede tak dobře mluvit o sobě a svých citech, ona ho však k tomu nutí a předhazuje mu, že je citově chladný a že jiní muži jsou podstatně sensiblnější. Srovnání s ostatními muži a ženami partnera uráží. Existují i hluboká poranění, má-li přítelkyni nebo žena přítele, s nímž může lépe komunikovat než s vlastním mužem. Udrzuje-li partner tajně sexuální vztah k nějakému příteli nebo přítelkyni, podkopá důvěru svého protějšku, což v něm zanechá hlubokou ránu.

Rituály smíření

V párové terapii se dnes často pracuje se smířovacími rituály. Při smířcím rituálu může každý partner napsat, co ho zraňovalo a kdy podle jeho názoru zranil druhého on. Prosí o odpuštění za to, co svému partnerovi udělal, a ujistí ho o své ocho-

tě mu odpustit. Svou prosbu vyjádří pevnou formulací, že od nynějška nechce druhému předhazovat nic z toho, co bylo, a že toho nebude zneužívat k tomu, aby v druhém probouzel pocity viny.

Partner odpoví, že je ochoten odpustit a od minulosti se odpoutat. A pak vypočte, co poranilo jeho a v čem zranil od toho druhého. Nato mohou oba slavit jakési rituální smíření. Lístky, plně popsané svými výčitkami, pak lze společně spálit nebo zahrabat a zasadit na tom místě strom; jakýsi strom smíření, který jim bude opětovně připomínat, že na kompostu jejich vzájemných poranění roste něco nového.

z knihy Anselma Grüna, Škola odpuštění

- „Pane doktore,“ stěžuje si pacient psychiatrovi, „myslím si stále, že jsem hodinkami.“ „Lehněte si uvolněně na gauč a my už zjistíme, proč musíte stále tikat.“ „O tikání by nebylo. Ale 20 minut musím kukat!“
- Policista na motorce zastavuje zdviženou rukou řidičku. Ta nereaguje, tak ji předjede a přinutí zastavit. „Madam, vy nevíte, co tento signál znamená?“ „Jistěže vím, ale tak se přece už dávno nezdraví.“

Rok víry

ROK VÍRY 2012
2013

O duchovní korupci

pokračování ze ZzF 05/2013

Porovnávání

„...nebo i jako tamhleten“: zkažený člověk vždycy cítí potřebu porovnávat se s druhými, jejichž život se jeví koherentně (byť by šlo o koherenci celníka při vyznání hříšnosti), aby tak zakryl vlastní nekoherentnost a ospravedlnil vlastní postoj. Např. ten, kdo jasně zná své mravní meze a neslevuje, je pro žádostivého člověka fundamentalistou, staromilcem, uzavřeným člověkem, který není na úrovni doby. Tady se ukazuje další typický rys zkaženého člověka: způsob, jakým se ospravedlňuje.

Zkažený má totiž zapotřebí se ospravedlňovat, i když si to neuvědomuje. Způsob sebeospravedlňování zkaženého člověka (porovnáváním s druhými) má dva rysy. Za prvé se vztahuje ke krajním, přemrštěným situacím nebo k takovým, které jsou samy o sobě negativní: loupež, nespravedlnost, cizoložství, nedodržování pústu, neplacení desátků... (jako ve výše uvedeném podobenství). Je to poukaz na něco přemrštěného nebo na nepopíratelný hřích, a zkažený člověk zavádí porovnání dobrých zvyků svých nedostatků a ošklivosti hřichu, na který poukazuje. Je to zfalšovaná konfrontace, protože termíny nejsou téhož rodu: porovnává se zdání s realitou. Zároveň se však bližnímu přisuzuje realita, která není až taková. Tady se ukazuje druhý rys: při tomto porovnávání je termín, na který se poukazuje, (většinou) karikován. Buď je karikován jako takový (a to je citovaný případ poukazu na celníka), anebo je karikován ve vztazích k vnějším či souvisejícím situacím. Používají se přitom interpretace faktů na základě jiných, podobných, zdánlivě reálných či neadekvátně uplatněných faktů. (Takový je případ rouhání farizeů proti Ježíšovi: „My

jsme se nenarodili ze smilstva“[9] anebo snahy redukovat Ježíšovy skutky na pouhou carapintadu[10] té doby: „Když ho propustíš, nejsi přítel císařův. Každý, kdo se dělá králem, staví se proti císaři!“.[11] Tady se do podobenství promítá politická danost.) Setkáme-li se s ospravedlnováním tohoto typu, můžeme většinou předpokládat, že jde o případ duchovní zkorumpovanosti.

Od porovnávání k posuzování

Porovnáváním zaujímá zkažený člověk postavení soudce a stává se mírou mravního jednání.[12] „Nejsem jako tamhleten“ znamená „tamhleten není jako já a proto ti děkuji“.[13] Je to jakoby říkal: já jsem měřítko plnosti (plním a lžu), pláním desátky atd. Toto poměřování však obsahuje něco ještě subtilnějšího: žádný člověk nemůže přerušovat realitu, aniž by riskoval, že se obrátí proti němu samému.

A od posuzování k nestoudnosti

Obracet se proti sobě. Bytí je transcendentně pravé (verum). Mohu jej překročit a zahalit popřením jeho pravdy. Avšak toto bytí nadále zůstává verum, i když bude někým - v jeho situační imanenci - prezentováno jinak. Bytí bojuje o to, aby se projevilo takové, jakým je.[14] Samotné jádro soudu proneseného duchovně zkorumpovaný člověkem tedy obsahuje lež, lež proti životu, metafyzickou lež proti bytí, a časem se obrátí proti tomu, kdo se jí dopouští. Na rovině mravní se tomu zkažení lidé vyhýbají tím, že promítají svoji špatnost na druhé. Jde však o provizorní a dočasné řešení, jež naopak pouze posiluje pnutí, kterým chce bytí získat zpět svoji autenticitu (poněvadž pravda se nikdy neztratila). Také Ježíš nám říká, že špatný není ten druhý, ale „tvé oko je nemocné“.[15]

Zkaženost vede ke ztrátě ostychu, který opatruje pravdu a umožňuje autenticitu pravdy. Ostychno opatruje kromě pravdy také dobrotu, krásu a jednotu bytí. Zkaženost se rozvíjí na jiné rovině než ostych, situuje se před transcendenci a ve svém nároku a ve své povolnosti se nevyhnutelně posouvá dál. Prochází cestou, která vede od ostychu k počestné nestoudnosti.[16]

Poznámky:

[9] Jan 8, 39-41. René Laurentin podává v souvislosti s tímto textem exezezi některých odborníků, kteří jej vztahují na Ježíšovu matku, vracející se do Nazareta z Ain Karim. Její mateřství už bylo patrné a právě to vedlo Josefa k rozhodnutí se s ní rozejít. Mnozí o ní smýšleli špatně, protože se domnívali, že porušila Zákon. Tato exezeze je z biblického hlediska pravděpodobná... Farizeové tady útočí na Ježíšovu matku. Nevidím žádnou těžkost v přijetí této exezeze z teologického hlediska, neboť by to byl další krok k ponížení Ježíše a jeho matky, která jej na cestách provázela.

[10] Carapintadas byly skupiny vojenských nacionalistických aktivistů, kteří v letech 1987-1990 organizovali vzpoury proti ústavní vládě Raúla Alfonsína a Carlose Menema. Třebaže autoři těchto vzpour byli uvězněni a odsouzeni, většina z nich si neodpykala žádný trest a Menem udělil všem vůdcům milost.

[11] Jan 19, 12. Samozřejmě v případě tohoto přirovnání jde o redukcionismus.

[12] V roli soudce zkažený člověk předstírá vyváženost jako člověk středu, a když je okolnostmi nucen přijmout krajní rozhodnutí, které by ukazovalo jeho zkaženost a nevyváženost, dovede se tvářit, že je to nezbytné v zájmu ještě větší rovnosti

váhy... Nikdy, ani v taktické nevyváženosti se však nepřestává cítit soudcem situace. Srov. Frigerio, cit. místo: zkaženost obrací dvořana v panoše, když je mu to vhod.

[13] To znamená, „děkuji ti, protože je málo takových jako já“. Kdo je zkažený, snaží se separovat od jakéhokoli přivtělení, vždycky má za to, že druhého přesahuje.

[14] Celé tvorstvo toužebně očekává v porodních bolestech, jak říká svatý Pavel (Řím 8, 22).

[15] Mt 6, 22 a je-li nemocné, lépe jej vyloupnout.

[16] Několik příkladů snad pomůže lépe pochopit. Ukrást peněženku nějaké paní je hřích, kapsář bude zadržen policií, paní bude přítelkyním vyprávět, co se stalo, a všichni budou zajedno v tom, že svět je špatný a že by úřady měly přijmout nějaká opatření, protože už nelze ani vyjít na ulici... Avšak tato paní, oběť kapsáře, se nikterak nestará o skutečnost, že její manžel při podnikání podvádí stát, vyhýbá se placení daní, každé tři měsíce propouští zaměstnance, aby je nemusel přijmout na stálý úvazek atd. A její manžel a třeba i ona jsou hrdí na tyto chytrácké, podnikatelské a obchodní praktiky. Nazývám to počestnou nestoudností. Jiný příklad: prostituce je hřích, a prostitutkám se říká lehké ženy nebo nevěstky. Jejich jednání je označováno za hanebné, kazí kulturu a dobré vychování atd. A tatáž osoba, která takto mluví, jde na oslavu třetího manželství svého známého (po druhém rozvodu) anebo má naprosté pochopení pro tu či onu dámu, která má svoje dobrodružství (jen když je vytříbené) anebo pro zveřejňování milostných zklamání té či oné filmové herečky, která mění přítele jako boty. Chci říci, že existuje rozdíl mezi prostitutkou a paní bez předsudků. Ta první dosud neztratila ostych; druhá se ocitla za hranicí ostychu, v postoji nestoudnosti, který se stal počestným v důsledku společenských konvencí.

pokračování příště

Z italského *Guarire dalla corruzione*, EMI, Bologna 2013 (španělsky *Corrupción y peccado. Algunas reflexiones en torno al tema corrupción*, Editorial Claretiana, Buenos Aires, 2005), přeložil Milan Glaser

Česká sekce RV

Úryvky...

Přemýšlel jsem, zda zde uveřejňovat překlady úryvků z díla Edity Stein - sv. Terezie Benedikty od Kříže, karmelitky. Nakonec, proč ne?

☞ Denken Sie...

Nemyslete si, že utrpení je příliš veliké a radost zase příliš malá. Vždyť Nebe nebere nikomu nic, aniž by mu to v přemíře nevrátilo.

☞ Ihr soll...

„Budte tak dokonalí jako je váš Otec v Nebi dokonalý.“ Ve viditelné podobě je nám před oči postaven tento cíl, a to v osobě Ježíšově. Být s Ním shodný, je cílem nás všech. A cestou nás všech je být Jím utvářen.

☞ Auch der Heilige...

I světec zná chvíle vnitřní vyprahlosti, za kterých musí v poušti vydržet, a zná je právě proto, že zná chvíle, kdy ho světlo milosti prozařuje a oheň Ducha rozplameňuje.

☞ In Zeichen...

Ve znamení kříže zvítězíme, to znamená, že budeme žít plně svůj život, úspěšně jako požeňání svému okolí, svému lidu, své církvi.

☞ Pruefet alles...

Vyzkoušejte všechno a to nejlepší si nechte! To není naváděním k nezralé kritice. To je upozornění na to, že máme absolutní měřítko a navěstí, a tím se náš život od jiných liší.

☞ Jede Abneignung...

Každá nevole, každý hněv a nevlídnost, kterou svému srdci povolíme, zavírá před Pánem dveře. Pokud tomu tak je, pak se musíme neúprosně postavit proti tomuto zavírání, vždyť bychom stáli proti Bohu, který je láska.

☞ Das muesen wir...

Musíme se naučit i jiné nést svůj kříž a neodkládat ho. Je to těžší než nést ten svůj, ale i to musíme.

☞ Der grosse...

Základem dramatu na Golgotě, které je veliké pro svět i spásu, je Bůh, všemohoucí Stvořitel, Pán světa a současně Otec, který láskyplně pečuje o svůj vyvolený lid, ten, který je laskavě i žárlivě milující, a svou nevěstu Izrael po staletí přemlouvá.

☞ Man kann...

Jeden se může pouze snažit život, který si zvolil, prožívat co nejvěrněji a nečistěji, a přinést ho jako oběť těm, se kterými je spojen.

☞ Gewoenlich...

Člověk zpravidla dostane těžší kříž, jakmile se ten starý chce odhodit.

překlad A.S.

Znovuobjevení růžence

Nedávno jsem znovu objevil růženec, modlitbu, kterou jsem se po léta nemodlil. V této fázi života ji považuji za velice silnou. Když se modlím růženec, nestarám se tolik o modlitbu. Nechávám kuličky jen tak plynout mezi prsty a odřikávám věty znovu a znovu a z nějaké příčiny to zastaví shon v mé hlavě. Umožňuje mi to žít v centru, v přítomném okamžiku – ani v minulosti, ani v budoucnosti.

Začalo to na svátek Panny Marie z Guadalupe. Mariina osoba se mi stala velmi přítomnou a velmi reálnou – jako můj průvodce a souputník, jako přítel, který mne má rád.

Když jsem se začal modlit růženec, staly se nejrůznější věci a realizoval se i můj sen o Centru akce a kontemplace. Nechci tvrdit, že by to byla nějaká magická cesta, jak přimět Boha, aby konal to, co člověk chce. To by bylo nedorozumění o síle modlitby. Víím však, že růženec byl formou modlitby, jež mi byla dána k tomu, abych já sám dokázal ustoupit stranou.

S růžencem mohu naslouchat. Mohu se Bohu vzdát a důvěřovat mu tak, že se stanu svého druhu nástrojem, jak by byl řekl František, jakýmsi kanálem pro vše, co by Bůh chtěl konat. A já si myslím, že v tom je smysl veškeré naší modlitby: neprosazovat se před Bohem a nechít ohýbat Boží ruce, ale zcela jednoduše být schopen znovu naslouchat.

Jediným způsobem, jak pravdě naslouchat, je ustoupit z cesty: své pocity, potřeby, svá nutkání, odpovědi, to vše musíme dát stranou. Bůh nepotřebuje nic. Bůh se na nic neptá a nic nežádá. Modlíme se jen proto, abychom směli Boha poznat.

R. Rohr

Hnutí a komunity působící v České republice

Katolická charismatická obnova

Okolo roku 1956 se uvnitř velkých protestantských církví, které se do té doby chovaly odmítavě k letničnímu hnutí, které má počátek na přelomu 19. a 20. století, objevují skupiny, které prožily hlubší vylití Ducha Svatého. Rozdílem, a to potěšitelným, však je, že tyto skupiny zůstávají uvnitř těchto velkých církví a neupadají do sektářství.

Katolická charismatická obnova (dále jen CHO) (zvaná také Obnova v Duchu svatém) vyšla ze skupiny profesorů a studentů americké katolické univerzity v Duquesne (Pittsburg, Pennsylvania), kteří se snažili o prohloubení svého života a o uvedení myšlenek Druhého vatikánského koncilu do praxe. Roku 1967 se sešli na víkend, věnovaný duchovnímu programu a při modlitbě v kapli jeden po druhém zažili to, čemu se v letničních kruzích říká křest v Duchu Svatém nebo vylití Ducha svatého. Objevila se hluboká radost, modlitba v jazyku, touha po modlitbě, další charismata a touha nenechat si vše pro sebe. Přidávali se další lidé, vesměs v církví nadprůměrně angažovaní. Téměř současně se podobným směrem začali ubírat studenti a profesori katolické univerzity Notre Dame v South Bend (Indiana). Kardinál Suenens, velká postava II. vatikánského koncilu, odjel do Ameriky, aby vznikající CHO osobně poznal a prozkoumal. Sám tam kurz obnovy absolvoval a nic se neostýchal, aby se nad ním laici modlili, vkládali na něho ruce a vyprošovali tak další vylití Ducha Svatého římskému kardinálovi. Později se objevují další osobnosti: P. Michael Marsch, Kim Kollins, biskup Dembowski, P. Raniero Cantalamessa a další. Kardinál Suenens shromáždil jakési grémium lidí zkušných a fundovaných, které začalo sloužit jako „teologické pracoviště“ pro teologickou reflexi. To se transformovalo postupně do podoby dnešního mezinárodního koordinačního a informačního centra Charismatické Obnovy ICCRS (International Catholic Charismatic Renewal Services) ve Vatikánu. Charismatickou obnovu pak přijaly jak nejrůznější biskupské konference, tak dva poslední papežové Pavel VI. a Jan Pavel II.

Z Ameriky se tato zkušenost díky studentům rozšířila do ostatních zemí a brzy se dostala i do Evropy (do Čech se dostává toto hnutí na konci sedmdesátých let). Hnutí se velmi rychle rozšířilo do nejrůznějších zemí a oslovilo v roce 1990 kolem 72 milionů katolíků což je asi 7 % katolíků.

Charismatická obnova je jednou z cest znovuobjevení tajemství letnic. Tajemství, které dalo sílu apoštolům hlásat radostnou zvěst bez bázně a s mocí. Nejde o nové formulování věroučných pravd, ale jde o uvědomění si oživující mocí Ducha Božího a moci Zjevení uprostřed církve. Obvyklou cestou k prožití obnovy v Duchu svatém jsou semináře života v Duchu či semináře života z víry. Jsou určitou formou exercicií, které vedou člověka k vědomému rozhodnutí pro Krista. Během nich mají lidé možnost uchopit tajemství modlitby a svátostí - především křtu, biřmování, eucharistie a smíření - znovu objevit Písmo, přijmout Boží obdarování a najít místo sobě náležející uprostřed církve, atd. Jinými slovy, semináře jsou nástrojem, cestou, napomáhající vědomému nebo prohloubenému prožití křesťanské iniciace - křtu, biřmování, eucharistii a jejich plodů. Většina těchto seminářů trvá sedm až deset týdnů. Prožít CHO neznamená být

něco víc než druží, znamená to uchopit existenciálně to, čím je člověk jakožto křesťan od Boha obdarován. Charismatická obnova je vanutím Ducha Svátého, odpovědí na modlitbu papeže Jana XXIII. na začátku Druhého Vatikánského koncilu v níž prosil o nové letnice pro církev.

Ústředním teologickým termínem je „křest v Duchu Svátém“ přesně ponoření do Ducha Svátého, či někdy opisován termínem „hlubší vylití Ducha Svátého“. Ve Skutcích apoštolů znamená křest Duchem svatým prvotní křesťanskou zkušenost, kterou působí Bůh skrze Ježíše Krista. Je při tom vyléván Duch svatý na všechny ty kdo se veřejně odevzdávají Kristu, a to při křtu v jeho jménu. V tomto kontextu tedy stojí křest v Duchu jako samozřejmost při křtu vodou (svátost) a vkládání rukou (biřmování). Někteří Otcové chápali křest v Duchu svatém jako synonymum křesťanské iniciace. (Tertulián, Justin, Cyril Jeruzalémský atd.) Tedy souhrně se dá říci, že křest Duchem svatým je vědomě zkušenostní přijetí milostí, objektivně získaných ve svátosti křtu a biřmování. Přijmout křest v Duchu svatém neznamená připojit se k hnutí, ale znamená uchopení plnosti křesťanské iniciace.

Je samozřejmé, že existuje mnoho styčných bodů mezi CHO a klasiky duchovního života, jako jsou svatý Ignác, svatá Terezie a další, kteří samozřejmě žili tajemství „křtu v Duchu svatém“ tak jak to bylo dáno jim.

Plodem takového mocného rozhodnutí pro Krista bývá velká touha sdílet nové bohatství s ostatními lidmi a hlásat evangelium. Mnoho lidí se v síle Ducha vydává na cestu evangelizace. To vše bez nějaké zvláštní struktury. Pouze v některých státech jsou národní služební týmy a v Římě výše zmíněná informační kancelář ICCRS. Základní buňkou působení CHO je společenství modlitby, které je zasazené většinou do farnosti. Toto společenství se setkává nejčastěji jednou za týden nebo čtrnáct dní. Jeho vedení je svěřeno animátorovi nebo malé skupince animátorů nejčastěji laiků, kteří vedou ostatní členy pomocí četby Písma, zpěvů, přednášek. Během setkání se často projevují charismata, která jsou pro toto hnutí charakteristická: modlitba v jazycích, prorocství atd. Obnova v Duchu Svátém znamená zásadní otevřenost ke skutečnosti, přítomnosti a působení Ducha Svátého v životě křesťana.

Z nitra CHO vyrostlo několik komunit - trvalých společenství života, Např. Emanuel, Blahoslavenství, Chemin Neuff atd. V Anglii Prince of Peace Community, New Dawn, The Emmaus Family of Prayer, Open Door atd. Známa je také katolická evangelizační škola ICPE, která má své středisko na Maltě.

Kontaktní adresa: Koordinátor Charismatické obnovy; Koleční 4, 160 00 Praha 6 – Dejvice.

z knihy Nová hnutí v církvi, www.vira.cz

Termíny měsíčních setkání chlapů ze severu

Pokud se cítíte jako chlap, chcete na sobě pracovat, chcete být užiteční ostatním, atd., máte možnost přijít na některé ze setkání i v letošním roce...

Datum	Místo	Zajištění místa	Zajištění progr.	Příprava
20. 06. 2012	Trmice	Petr Novotný		Marek 16
19. 09. 2012	Trmice	Petr Novotný		
17. 10. 2012	Teplice	Milan Pekárek		
21. 11. 2012	Bohušovice	Kosatka		
19. 12. 2012	Krupka	František	František	Vánoční besídka

Pozapomenuté výročí?

Už je to 50 let, co papež Jan oznámil svolání koncilu. Hned při Janově zvolení jsme tušili, že se budou dít věci! Z koncilu jsme šťastni dodnes. Po staletích dusna – vydechnutí. Ze starých a skrytých ran se vytačil neřád, ubýlo pokrytectví a přibylo pravdy. Jak jsme se radovali z obnovené liturgie! Za 50 let se mělo pokročit dál, nezústat na místě. Bůh je událost, činnost, dění, ne strnulost. A my zase kvas! Ne fosilie. Náš život je cesta, pohyb! Rozrostlý strom musí odborníci přeřezat, aby unesl věchvice. A přece se dnes mnozí dívají s nostalgii nazpět, do předkoncilní doby. Současnou krizi víry svádějí na koncil. Hledá se pomoc v dávných rekvizitách, vytahují se pluvialy, prapory, korouhve a nebesa. Ba šilhá se po době před francouzskou revolucí (Zulehner). Svět se za 50 let změnil tak, že je třeba krizi poctivě ohodnotit a přiznat, co jsme vše zanedbali. Bylo opět více strachu než lásky. Je nejvyšší potřeba dalšího koncilu. Který papež bude mít takovou odvahu jako blažený Jan?

Jan Rybář, srpen 2009

Manželská setkání

Přátelé, většina z vás určitě ví, že u počátků chlapských aktivit stála koncem roku 2000 parta chlapů z pražského kurzu Manželských setkání. Tato aktivita, původem z Finska, u nás zapustila kořeny v roce 1989. Od té doby prošlo letními kurzy MS v České republice už několik tisíc manželských párů. Široké společenství Manželských setkání navíc v posledních letech přináší další bohaté ovoce (akce pro chlapy, ženy, rodiče s dětmi, ...). Rád bych proto vám, kteří jste na MS ještě nebyli, nabídl možnost účasti na některém z letošních kurzů. Konají se na různých místech republiky, např. v Litomyšli (pořádají Růžičkovi, litoměřická diecéze), či kurz v Kroměříži (Kroměříž 30. června - 7. července 2013), který je u nás nejstarší, či tzv. „pražský kurz“, který se letos uskuteční v Třešti (16.-24. srpna 2013). Podrobnější informace o kurzech kurzech najdete na: <http://www.setkani.org/index.php?id=57>.

Zároveň se jménem organizátorů obracím s prosbou na vás, kdo jste už „manželáky“ v minulých letech prošli. Účast na MS chceme nabídnout co největšímu počtu nových párů a proto Vás prosíme, abyste nám v tom pomohli. Ať už osobním pozváním přátel a známých, či jinými formami propagace (farní časopisy, nástěnky, společenství apod.). V případě zájmu vám mohu poslat propagační materiály v elektronické, příp. papírové formě.

Z. Michalec, upraveno

Křesťanské zdroje, které mě velmi oslovují

Především jsou to [kázání Marka Driscolla](#) - upřímná, srozumitelná a mocná kázání o mužnosti a vztazích. Například sarkastické kázání [O chlapcích, co se holí](#) je od deváté minuty velmi vtípné. Mně osobně nejvíc pomohlo kázání [O moci Ducha svatého proměňovat vztahy](#) a [Hanba mužům, kteří se ženami jednají bez respektu](#).

Potom [kázání Davida Nováka](#) z Církve bratrské. Žasnu, jak dokáže různé pravdy víry přiblížit živým a skutečným způsobem.

Vřele doporučuji knihu [Hranice](#), která učí, jak konflikty ve vztazích řešit tím, že člověk nebere odpovědnost za jednání druhého a naopak převezme odpovědnost za svoje chování a reakce. Mně ta kniha vnesla úžasné světlo do mého napjatého a neuzdraveného vztahu k rodičům.

Řešení - Podmoky

Dále kniha [Rozbité sny](#) od Larryho Crabba, ta mně osobně pomohla jako žádná jiná kromě Bible (tedy dokud jsem nečetl Adamův návrat...). Je o tom, že když prožívám velké trápení a Bůh nám nepomáhá, tak koná to nejdůležitější dílo a učí nás těm nejcenějším věcem.

Potom kniha [Operace bez narkózy](#) od Jiřího Dohnala - o sebevydání Kristu, manželovi/manželce a sebevydání ve sboru. Dříve jsem toho autora nazýval řezníkem, protože mě rozčilovalo, jak dokáže tvrdě mluvit o hříchu (sobectví, sebelítosti, nevydanosti, nároku apod.), ale dnes si myslím, že ta kniha dokáže výstižně říznout do živého, a to velmi osobním způsobem.

A nakonec skripta [Mistrova dílna](#) (eletronická verze stojí 30 Kč) o růstu muže. Připadají mně úžasně výstižná, mocná a srozumitelná. První kapitoly píše o důkladném citovém oddělení od rodičů a o potřebě čerpat „utvrzení“ o své hodnotě od Boha a ne od lidí. Další jsou potom o růstu do aktivity a odvahy, jak se stát bojovníkem, přítelem, „knězem“ své rodiny atd. Já jsem si přečetl hlavně kapitolu o utvrzení a doteď z toho čerpám, protože mně to hodně ujasnilo, co mně vlastně chybí.

Pavel J. (pozn. ZzF v elektronické podobě obsahují odkaz na web. stránky děl)

Pro vlahé letní večery

Správný výsledek řešení z ZzF 2013-05:

3	2	6	5	1	9	7	4	8
7	1	8	4	3	2	9	6	5
5	9	4	6	8	7	2	1	3
8	6	1	3	9	4	5	7	2
9	4	3	2	7	5	6	8	1
2	5	7	8	6	1	4	3	9
1	7	2	9	4	8	3	5	6
6	8	9	7	5	3	1	2	4
4	3	5	1	2	6	8	9	7

Nové zadání:

				9	8			
	7	4	5			6		8
	2						3	1
	4			2	9			
	1				4		6	9
	5	7				8		
9			2	7			4	
					3		1	

- Do firmy nastoupí nový šéf. Je o něm známo, že je to tvrdák. Poprvé prochází kanceláři a vidí muže, který nic nedělá, opírá se o zeď a jen tak kouká. Šéf si říká, že teď ukáže názorně všem ostatním, jak naloží s takovými, kteří se flákají. Jde k onomu muži a nahlas se důrazně ptá: „Jaký máš plat?“ Muž na to, trochu překvapeně: „Dvanáct tisíc korun měsíčně...“ Šéf vytáhne peněženku, podá mu šest tisíc korun a zařve: „Tady máš dvoutýdenní plat a teď vypadni a už se tady neukazuj!“ Muž vezme peníze a odejde. Šéf má dobrý pocit, že všem ukázal, jak v žádném případě nestrpí lenocha a přitom se ptá: „Může mi někdo říct, co tu vlastně dělal ten lajldák?“ A jeden zaměstnanec mu s klidem odpoví: „Dovezl nám pizzu...“
- V pondělí večer stojí sousedé u zahrádky a povídají si: „Copak, sousede, vy jste nebyl včera v kostele?“ „Nebyl, včera jsem spal doma.“

Slavnosti a svátky

LITURGIE

2. 6. Slavnost Těla a Krve Páně
7. 6. Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova
24. 6. Slavnost Narození sv. Jana Křtitele
29. 6. Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů

Významné dny

1. 6. Mezinárodní den dětí
5. 6. Světový den životního prostředí
26. 6. Mezinárodní den boje proti narkomanii

Výroční dny biskupů

1.	6.	Kard. Vlček	převzetí arcidiecéze (1991)
6.	6.	Mons. Duka	jmenován biskupem (1998) - 15. výročí
21.	6.	Mons. Paďour	kněžské svěcení (1975)
22.	6.	Mons. Duka	kněžské svěcení (1970)
23.	6.	Kard. Vlček	kněžské svěcení (1968) - 45. výročí
		Mons. Graubner	kněžské svěcení (1973) - 40. výročí
		Mons. Herbst	kněžské svěcení (1973) - 40. výročí
		Mons. Baxant	kněžské svěcení (1973) - 40. výročí
26.	6.	Mons. Kajnek	kněžské svěcení (1976)
		Mons. Malý	kněžské svěcení (1976)
		Mons. Posád	kněžské svěcení (1977)
27.	6.	Mons. Cikrle	kněžské svěcení (1976)
		Mons. Radkovský	kněžské svěcení (1970)
28.	6.	Mons. Posád	narození (1953) - 60. výročí
29.	6.	Mons. Esterka	svátek
		Mons. Posád	svátek

Setkávání

- ◆ 1. neděle v měsíci ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ 2. neděle v měsíci od 18:45 na faře - setkání Farní rady
- ◆ 3. neděle v měsíci od 9:00 - latinská mše svatá
- ◆ 3. neděle v měsíci od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ každou neděli od 10:00 do 11:00 na faře – knihovna, čítárna
- ◆ 2. úterý v měsíci od 14:30 na faře - setkání seniorů
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každou středu od 15:00 do 16:00 na faře - nácvik scholy
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ každou středu od 20:00 na faře - filozofický kurz
- ◆ 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ čtvrtek *po 14 dnech* od 15:00 na faře - setkání Schönstatt. maminek
- ◆ každý čtvrtek od 17:45 na faře - setkání nad otázkami víry
- ◆ 2. pátek v měsíci *ne vždy* od 19:00 na faře - setkání s promítáním
- ◆ 18. v měsíci v 18:00 ^{+/++/} - obnova zasvěcení P. Marii, mše

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	09:00	17:30	
Pondělí	07:00		
Úterý		18:00	^{+/++/}
Středa	07:00		
Čtvrtek		18:00	^{+/++/}
Pátek		18:00	^{+/++/}
Sobota		18:00	^{*/**/} Bynov

^{+/} Přes období zimního času jsou večerní mše svaté ve všední dny **od 17:00**

^{*/} Přes období zimního času jsou mše svaté v **pečovatelském domově, vždy od 17:00**

^{+/+} Přes období letního času jsou večerní mše svaté ve všední dny **od 18:00**

^{**/} Přes období letního času, jsou mše svaté v **liché týdny v kostele, v sudé týdny v pečovatelském domově, vždy od 18:00**

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové **Neděle** **10:45** Kostel Nejsvětější Trojice

→ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 30. 06. 2013, před 1. nedělí v červenci ←

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 15 Kč)